

112. Խանտիւթ խանըմ խապար ճամխեց Տաւիթներաց, որ էր-
թան խաս պախչէն լվացվեն սէրսփուէն¹, առաւտուն շոս
կեան ուր քէօշկի² առջևից մէկ մէկ ընցնեն. էն գեախ՝
ես որի սրտի վէրէն որ խնձոր զարնեմ, իմ խաւնածն էն ի: Կն
Յ9 Տաւիթներ զարգրուան էկան. քէօշկի առչև կայնան. խա-
նըմ տէսաւ, որ մէկ պահաս ի, ճիւապ ճամխեց, որ մ'նացած
Տաւիթ էլ գեայ: Եկաւ ինոնց խեա կայնաւ: Խանըմ էլաւ փէն-
ճարէն իրեք տիր խնձոր թալեց, իրեք տրուն էլ Սասնայ Տաւիթ
սռաի վէրէն տիպաւ: Կս բան որ տէսան միւս Տաւիթներ,
թող տվին մէկ մէկ ուր երկիր փախան:

ԺԱ.

113. Կապտա Կողայ թագաւոր կանչեց Տաւիթին ասաց. «Ես քե
կանչեք եմ որ իմ աղջիկ տամ քե, ամայ՝ իմ աղջկան տււշման-
ներ կայ, որ սիրու տէր եղեր են վէրէն, որ քե ճամխեմ, կանան
էրթայ ինոնք սպանի»:— Խրամանք, ասաց:— Թագաւոր ապրպրեց,
Տաւիթ, թէ էս որ կնայ նստի վեր բաղնսի ճամխին, իմ ախ-
չիկ ուր խալայեխներով 20 խակ, 20 առջև ինկած, ինքն մէջ
տեղէն քէլեղով կէրթայ պաղնիս. երբ բաղնսից տիրոս կէլնի,
ինոր քէօղք վերցու խաւնի, քե խալալ էլնի:

114. Տաւիթ տէսաւ, որ խանըմ գնաց բաղնիս էկաւ. քսան խա-
լայեխ առջվէն քսան խակէն, ինքն մէջ տեղ քեան հմէն բանձր,
կուգեայ: Տաւիթ ինոր քէօղք վէրուց տեսաւ, խաւնաւ, մէկ
պագը մէկ իրեսէն, մեկ պագը էլ մէկէլ իրեսէն որ առեց, խա-
նըմ բան չասաց. երբ որ մէկ պագը էլ ճակտից առեց, խանըմ
կէօմի³ մը իզարկ Տաւիթին, քթէն փռթաւ արուն էկաւ: Քիւնչի
թագաւոր էրկու պագի մենակ իզին տվեր էր, էս բանի վէրէն
Տաւիթ կայր⁴ արաց, գնաց փակեալս փայեն⁵ փորեց, մտաւ մէջ:
Ինքն իրեն ասաց. «Աղջիկ մը որ իմ քթէն արուն խանի, էլ
իմ ապրել խարամ ի»:

115. Թագաւոր լոեց Տաւիթի ինատ անել, ուր աղջկան ասաց.
«Ինչ'ի որ սիրա կտորեցիր, ըսկուն էլ պիտի էրթաս ինոր
սիրան առնես»: Աղջիկն առաւ փունջ մը վարա, գնաց մօտ Տա-
ւիթ շատ գէօրէօվրեց⁶. վարան էլ տվաւ քթին: Տաւիթ կէօմի

1 Մարրուին. 2 Պատշկամբ: 3 Բուունց, բունցքի հարուած.
4 Երգում: 5 Զորցուցած կու: 6 Քորովել, փայփայիլ.